

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/145/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112210135
Dátum vydania rozhodnutia: 11.03.2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8112210135.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Anny Ilčinovej v právnej veci žalobcu CASH COLLECTORS SK, s. r. o., Mlynské Nivy 49, Bratislava, IČO: 44 703 015, právne zastúpený Havel, Holásek & Partners s. r. o., advokátska kancelária, Mlynské Nivy 49, Bratislava, IČO: 36 856 584 proti žalovaným 1. J. A., naposledy bytom F. XXX, R. Q. T., 2. Z. A., naposledy bytom S. XX, R., obaja zastúpení P. K., opatrovníčkou pre konanie, pracovníčkou Okresného súdu T. Q. W., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, Prešov, IČO: 42 176 778, právne zastúpenej JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, Námestie SNP 7, Stropkov, o zaplatenie 10 433,18 Eur istiny s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 8C/156/2012-279 zo dňa 07. 05. 2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenie 10 433,18 Eur istiny s prísl. zamietol. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci.

V odôvodnení poukázal na dôvody žaloby, obsah pripojených listinných dôkazov, stanovisko vedľajšieho účastníka na strane žalovaných, citoval ust. § 52 ods. 3, § 53 ods. 1, 4, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ďalej ust. § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení zákona č. 616/2004 Z. z., ďalej čl. 5 kapitoly 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. 05. 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, ako aj ust. § 524 ods. 1, 2, § 525 Občianskeho zákonníka a ust. 2 ods. 1 písm. b), § 7 ods. 1, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len Zákona o bankách) a uviedol, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa a. s., Bratislava uzavrela dňa 20. 04. 2005 so žalovanými zmluvu o splátkovom úvere č. 0503380498, na základe ktorej im bol poskytnutý úver vo výške 6 338,78 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazali splácať mesačne k 20-temu dňu v mesiaci sumou 94,14 Eur. Splatnosť prvej splátky bola stanovená k 20. 05. 2005 a konečná splatnosť úveru k 20. 04. 2015. S poukazom na ust. § 23a zákona č. 634/1992 Zb. v znení novely vykonanej zákonom č. 616/2004 Z. z., súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že zmluva o splátkovom úvere zo dňa 20. 04. 2005 je zmluvou spotrebiteľskou, ktorú je potrebné posudzovať v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, ale aj osobitnej právnej úpravy vyplývajúcej zo zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, Zákona o bankách a Zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalovaní nesplácali úver pravidelne, a preto splátky v plnej výške mali uhradené k dátumu splatnosti k 20. 03. 2007, pričom posledná splátka bola zaplatená dňa 16. 05. 2007. Žalobca eviduje tzv. sústavné omeškania žalovaných počnúc splátkou splatnou dňa 21. 04. 2007. Súd zdôraznil, že predmetom konania je záväzkový vzťah, ktorého predmetom je bankový úver, ktorý na rozdiel od úverov, napr. od nebankových spoločností, je regulovaný aj osobitnou právnou

úpravou vyplývajúcou zo Zákona o bankách. Banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorej činnosť v zmysle ust. § 2 ods. 3 zákona o bankách podlieha bankovému povoleniu a na činnosťou bánk zároveň vykonáva dohľad Národná banka Slovenska. Bez bankového povolenia nemôže nikto prijímať vklady, vydávať bankové platobné karty, poskytovať z vkladov úroky alebo iné odplaty, ktoré sú daňovým výdavkom podľa osobitného predpisu, poskytovať úvery a pôžičky v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti, z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy, vykonávať platobný styk a zúčtovanie pre iného v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti (§ 3 Zákona o bankách). Súd poukázal na to, že vedľajším účastníkom bola vznesená námietka nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s poukazom na to, že na žalobcu bola postúpená pohľadávka z neukončeného bankového úveru, a preto postúpenie pohľadávky z banky na inú osobu, a to aj na osobu, ktorá nie je bankou, je možné realizovať len v súlade s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Z písomného stanoviska pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne a. s., Bratislava vyplýva, že nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru uzatvoreného medzi ňou a žalovanými. Bolo teda v konaní preukázané, že k predčasnej splatnosti jednotlivých splátkach úveru zo strany pôvodného veriteľa - banky - nedošlo, a preto bolo potrebné ustáliť, čo bolo predmetom zmluvy o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou a. s. Bratislava ako bankou a právny predchodcom žalobcu spoločnosťou Havel, Holásek & Partners zo dňa 21. 10. 2010. Z podanej informácie Národnej banky Slovenska zo dňa 18. 12. 2013 vyplýva, že Národná banka Slovenska neudelila žalobcovi žiadne povolenie na poskytovanie a správu nezosplatených úverov poskytovaných fyzickým osobám bankami, pričom takéto povolenie ani nemá žiaden právny základ. Treba rozlišovať medzi poskytovaním úverov a správou úverov, lebo správa poskytnutého úveru nie je samostatnou bankovou činnosťou podľa § 2 Zákona o bankách a nepodlieha bankovému povoleniu podľa Zákona o bankách, ale ide o súčasť bankovej činnosti poskytovania úverov. Na postúpenie pohľadávky vo všeobecnosti je preto potrebné aplikovať ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, avšak pri bankových úveroch je potrebné rešpektovať ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách v súvislosti s identifikáciou predmetu zmluvy o postúpení pohľadávky. Ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách poskytuje dlžníkom zákonnú ochranu pred zhoršením ich situácie v záväzkovom právnom vzťahu z bankového úveru, lebo vyžaduje písomnú výzvu banky klientovi, ktorý nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní je v omeškaní so splnením, čo i len časti svojho peňažného záväzku. Žalobca v konaní argumentoval tým, že žalovaným bolo zaslaných celkom 12 upomienok v období od 07. 09. 2005 do 07. 11. 2006, čo je zrejme z výpisu z úverového účtu žalovaných. Nepreukázal však, že žalovaným bola zo strany banky skutočne doručená písomná výzva a napriek doručeniu tejto výzvy boli žalovaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku. Citované ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách umožňuje banke postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou za predpokladu doručenia písomnej výzvy klientovi banky a po tom, čo je dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku. Súd dospel k záveru, že v zmysle citovaného ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktoré sú už splatnými, ako to vyplýva to z citovaného ustanovenia zákona, na ktoré poukázal. Zdôraznil, že aj z dôvodovej správy k Zákona o bankách (§ 92 ods. 7) vyplýva, že sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Podľa názoru súdu, zákonodarca mal na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, ktorým je dlžník aktuálne po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Tento záver vyplýva z gramatického, ale aj logického výkladu znenia citovaného ustanovenia, pretože zákonodarca umožňuje peňažný záväzok klienta banky alebo časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník v omeškaní postúpiť. Pod formuláciou pohľadávka zodpovedajúca tomuto peňažnému záväzku treba rozumieť nesplácaný zročný dlh. Pristúpením k argumentácii žalobcu, že banka je oprávnená postúpiť celý úver po uplynutí 90 dní omeškania dlžníka splácať ročné splátky by bolo nevyhnutné dospieť k záveru, že banka takýmto spôsobom môže postúpiť akýkoľvek živý úver po uplynutí relatívne krátkej doby v porovnaní s dobou, na ktoré sa úverové vzťahy bežne uzatvárajú, na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle Zákona o bankách pod dohľad Národnej banky Slovenska, čo by bolo v rozpore s účelom Zákona o bankách a viedlo by k vytvoreniu právne neúnosného vzťahu, kedy by sa spotrebiteľia vstupujúci do zmluvného vzťahu s bankou neočakávane ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom. Takýto postup by taktiež mohol byť v rozpore s požiadavkou vynakladania náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so smernicou o nekalých obchodných praktikách. Súd zdôraznil, že žiadnym spôsobom nespochybuje právo banky postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu, avšak pre takéto postúpenie je nevyhnutné pristúpiť v súlade so zákonom a obchodnými podmienkami k vyhláseniu predčasnej mimoriadnej splatnosti celého úveru. Vyhlásiť predčasnú splatnosť bankového úveru je však výlučným oprávnením banky, pričom toto

oprávnenie môže banka realizovať ešte pred postúpením pohľadávky. Žalobca v konaní predložil súdu dôkaz o upozornení na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 14. 06. 2011, aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 04. 07. 2011, ktoré boli adresované žalovaným. Súd však nemohol považovať tieto oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti za právne významné z dôvodu, že žalobca k takémuto oprávneniu nebol oprávnený. Ak predmetom postúpenej pohľadávky bola suma 10 433,18 Eur, po tom je zrejmé, že pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa a. s., Bratislava ako banka postúpil zmluvou zo dňa 21. 10. 2010 nebankovej inštitúcii aj splátky nezročné, pričom k ich predčasnej splatnosti nedošlo. Predmetom zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21. 10. 2010 na spoločnosti Havel, Holásek & Partners s. r. o. bola neexistujúca pohľadávka, preto táto zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 21. 10. 2010 je neplatná. V zmysle zásad nemo plus iuris nemôže byť platnou ani následná cesia uplatňovanej pohľadávky zo dňa 01. 12. 2010 zo spoločnosti Havel, Holásek & Partners s. r.o. na žalobcu. Namietaný nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu súd prvého stupňa považoval za dôvodný, a preto žalobu zamietol. Zdôraznil, že z platobnej histórie úverového vzťahu vyplýva, že žalovaní sa dostali do sústavného omeškania už v apríli 2007, pričom pôvodnému veriteľovi Slovenskej sporiteľni a. s., Bratislava bolo po určitom čase zrejmé, že dlžníci tento úver dlhodobo nesplácajú. I napriek tomu 3,5 roka nepristúpili k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti celého úveru, ale len predpisovali splátky, poplatky a úroky. Takýto postup banky podľa názoru súdu nie je konaním s náležitou odbornou starostlivosťou. Preskúmaním zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 20. 04. 2005 súd zistil, že výška úrokovej sadzby poskytnutého úveru bola stanovená na úrovni 11,10 % p. a., pričom v zmluve v čl. IV bod 5 sa uvádza, že dlžník a veriteľ sa dohodli, že ročná percentuálna miera nákladov je 5,58 %. Nie je možné, aby ročná percentuálna miera nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola nižšia ako ročná úroková sadzba a rovnako je nemožné dohadovať výšku ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorá je určovaná na základe zákonných kritérií. Z uvedeného by bolo možné usudzovať bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru.

K výroku o trovách konania súd poukázal na ust. § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku tak, že vyslovil, že o nich rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci.

V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalobca. Namietal napadnutý rozsudok v celom rozsahu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia. Uviedol, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Nepreskúmal bod 18.14 Všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú súčasťou zmluvy a nevysporiadal sa s argumentáciou žalobcu zo dňa 27. 03. 2014. K výkladu ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách uviedol, že písomnou výzvou sa nerozumie nejaká osobitná špeciálna výzva upozorňujúca na možnosť postúpenia pohľadávky, ale ide o bežnú výzvu banky upozorňujúcu dlžníkov na omeškanie s niektorou časťou svojho dlhu. Žalovaným bolo zaslaných celkom 12 upomienok a ani po ich zaslaní žalovaní dlžnú sumu, napriek skutočnosti, že úver čiastočne splácali, v zákonnej lehote 90 dní nikdy nevyrovnali. Táto skutočnosť vyplýva nielen z písomnej špecifikácie, ktorú žalobca súdu predložil, ale aj z výpisu z úverového účtu žalovaných, z ktorého je zrejmé, že žalovaní stanovenú výšku splátky mesačne okrem dvoch prípadoch, a to dňa 11. 10. 2006 splátka vo výške 2 842 Sk a dňa 12. 03. 2007 splátka vo výške 2 948,80 Sk, nikdy neprekročili ani dlh nevyrovnali. Nesúhlasili s posúdením časti peňažného záväzku a následne ten istý predmet označovaný v sankcii právnej normy ako pohľadávku zodpovedajúca tomuto peňažnému záväzku. Tvrdil, že v žiadnom zákonom ustanovení nie je vysvetlený rozdiel medzi úverom živým a mŕtvym, a preto nie je žiaden zákonný dôvod osobitným spôsobom zabrániť, aby sa živý úver postúpil na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle Zákona o bankách pod dohľad Národnej banky Slovenska. Napadnutý rozsudok považoval za arbitrárny bez náležitého odôvodnenia rozhodnutia, a teda nepreskúmateľný. K postúpeniu neexistujúcej pohľadávke uviedol, že je možné podľa ich názoru, postúpiť aj splátky nezročné. Súd prvého stupňa sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s posúdením zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21. 10. 2010 ak tvrdil, že predmetom postúpenia bola neexistujúca pohľadávka, ktoré tvrdenie nie je odôvodnené, preskúmateľné a žalobca ho považoval za arbitrárne. Od roku 2007 do dňa postúpenia, t. j. k 21. 10. 2010 boli žalovaní preukázateľne v omeškani s časťou svojho dlhu, ktorá už bola ku dňu postúpenia pohľadávky splatná, a teda pohľadávka bola spôsobilá na postúpenie. Ďalej k tvrdeniu súdu k výške ročnej percentuálnej miery nákladov uviedol, že prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania nemá oporu v zákone, ide nad rámec zákona alebo nemá základný význam pre ochranu zákonnosti, nie je v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. Žalobca ďalej uviedol, že si je vedomý, že vzorec na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorý bol pôvodne uvedený v čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS je iný ako ten uvedený v zákone č. 120/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. K zmene výpočtu došlo na základe zmeny právnej úpravy. Chyba transpozície predmetnej smernice, resp. výsledok, ktorý

použitím chybné transponovaného vzorca bolo, že výška ročnej percentuálnej miery nákladov bola nižšia ako úroková sadzba, ktorá mala predstavovať jeho základnú zložku. V zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov je ročná percentuálna miera nákladov vyjadrením skutočnej ceny úveru a umožňuje ľahšie sa orientovať na trhu úverových produktov a jednoducho porovnávať výhodnosť poskytovaných úverov. Aj podľa názoru JUDr. H. U., k úlohe ročnej percentuálnej miery nákladov by tento údaj mal umožňovať jednoduché porovnanie nákladov na spotrebiteľský úver s nákladmi na iné spotrebiteľské úvery, ktoré ponúkajú konkurenčné splátkové spoločnosti alebo banky. Podľa jeho názoru napadnuté rozhodnutie je v rozpore so základnými princípmi a zásadami právneho štátu, pričom poukázal na viaceré nálezy Ústavného súdu SR, z ktorých vyplýva, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované a za diskriminačný postup možno považovať taký, ktorý je rovnaký alebo analogické situácie riešil odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, napr. sp. zn. PL ÚS 21/2000, PL ÚS 6/2004, ako aj nález III ÚS 192/2006 z 03. 11. 2006, v ktorom Ústavný súd SR konštatoval, že ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Súdom vytýkaný chybný výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov až do novely zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch by sa vyskytoval vo všetkých úverových produktoch bánk a iných finančných inštitúcií na Slovensku. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok a žalobe vyhovieť. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania, ktoré špecifikoval. V prípade, ak odvolací súd potvrdí napadnutý rozsudok ako vecne správny, navrhol pripustiť dovolanie, lebo podľa ich názoru sa jedná o rozhodnutie po právnej stránke zásadného právneho významu.

Opatrovník žalovaných sa k doručenému odvolaniu písomne nevyjadril.

Právny zástupca vedľajšieho účastníka na strane žalovaných v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že pre posúdenie predmetnej veci je právne významné, že právnym titulom uplatňovaného nároku žalobcu je pohľadávka z pôvodne bankového úveru. Zásadný rozdiel medzi úverom alebo pôžičkou poskytnutým bankou z návratných prostriedkov od občanov, prípadne firiem a úverom alebo pôžičkou poskytovanou nebankovým subjektom z vlastných zdrojov je to, že bez bankového povolenia nemôže nikto poskytovať úvery a pôžičky v rámci predmetu svojho podnikania, alebo inej svojej činnosti z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy, ak to osobitný predpis neustanovuje (§ 3 ods. 2 Zákona o bankách). K namietanému nesprávnemu výkladu ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, uviedol, že ustanovenie vyžaduje písomnú výzvu banky, ktorá má byť klientovi banky doručená, ak napriek tejto výzve je klient banky v kvalifikovanom omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Až po preukázaní, že klientovi banky bola takáto výzva zo strany banky doručená, prichádza do úvahy postúpenie bankovej pohľadávky zodpovedajúcej omeškanému záväzku inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Žalobca nepreukázal doručenie 12 upomienok, na ktoré vo svojom odvolaní poukázal. Nemôže byť týmto dôkazom písomná špecifikácia žalobcu, ani úverový účet žalovaných, ani skutočnosť, že banky za upomienky účtovali poplatok vo výške 200 Sk. Výzva banky musí byť totiž konkrétna, vecná, musí z nej vyplývať, ktoré splátky neboli uhradené, v akej výške, kedy sa tieto splátky stali splatnými. Ide o základný a prvý predpoklad pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu. Za účelový považoval výklad žalobcu nezodpovedajúci zmyslu, účelu Zákona o bankách posudzovaného ustanovenia v časti týkajúcej sa kvalifikovaného omeškania klienta banky s časťou svojho záväzku. K tomu uviedol, že zákonodarca hovoril o možnosti postúpenia splatného záväzku klienta banky. Nakoniec to vyplýva aj z dôvodovej správy k Zákona o bankách, a preto možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Pravidla formálnej logiky nepripúšťajú záver, aby doposiaľ nezročné splátky úveru predstavovali nesplácaný dlh. Časťou peňažného záväzku pri bankových úveroch je potrebné chápať jednotlivé splátky úveru, ktorý majú svoj osobitný režim splatnosti. Ďalej uviedol, že ak by sme prijali argumentáciu žalobcu, potom by bolo možné pri kvalifikovanom omeškaní 90 dní a viac, hoci len s jednou splátkou bankového úveru, postúpiť nebankovej inštitúcii bez vyhlásenia predčasnej splatnosti celý bankový úver. Ide o absolútne nepredstaviteľný stav, pretože klient banky si ďalšie splátky bankového úveru už riadne plnil v lehotách splatnosti, a tým by vlastne bankový úver mohla aj niekoľko rokov spravovať nebanková inštitúcia bez bankového povolenia. Z dôvodu, že žalobca v konaní nepreukázal doručenie písomnej výzvy banky žalovaným, bolo postúpenie pohľadávky z banky na jeho právneho predchodcu neplatné a neplatné je aj následné postúpenie pohľadávky na žalobcu, čo správne súd prvého stupňa uzavrel. Z tohto dôvodu navrhol potvrdiť napadnutý rozsudok. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania. Súčasťou

podaného odvolania sú kópie rozhodnutí iných súdov prejednávajúcich obdobné veci.

Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 Občianskeho súdneho poriadku, bez nariadenia pojednávania, s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý termín bol oznámený na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke (§ 214 ods. 2 v spojení s ust. § 156 ods. 1, 3 Občianskeho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvého stupňa na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy.

Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom, ako aj právnym posúdením veci odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvého stupňa.

K odvolaniu žalobcu uvádza, že namietané nesprávne skutkové zistenia vrátane nesprávneho právneho posúdenia nebolo opodstatnené. Súd prvého stupňa žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu, ktorý v konaní ako účastník sporového konania nepreukázal svoje tvrdenie o doručení písomnej výzvy banky žalovaným v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

Odvolací súd súhlasí s názorom právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane žalovaných, že nepreukázaním tejto rozhodnej skutočnosti nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky, a ani nemohlo dôjsť k naplneniu ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Navyše právny predchodca žalobcu nevyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, na ktorú skutočnosť súd prvého stupňa správne poukázal. Namietaná arbitrárnosť, resp. nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia taktiež nebola opodstatnená, lebo odôvodnenie rozhodnutia je jasné, zrozumiteľné a spĺňa náležitosti vyplývajúce z ust. § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny v súlade s ust. § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa ust. § 238 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Žalobca v podanom odvolaní navrhol pripustiť v prípade potvrdenia napadnutého rozhodnutia dovolania na posúdenie právnej otázky zásadného významu, ktorú nekonkretizoval.

Z citovaného ust. § 238 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že oprávnenie vysloviť prípustnosť dovolania proti potvrdzujúcemu rozsudku patrí výlučne odvolaciemu súdu. Ak odvolací súd prípustnosť dovolania vo výroku potvrdzujúceho rozsudku nevysloví, dovolací súd nie je oprávnený skúmať, či ide inak o vec zásadného právneho významu.

Rozhodnutie odvolacieho súdu po právnej stránke zásadného významu je také, ktoré rieši doposiaľ nenastolenú alebo v iných súvislostiach prezentovanú a právne riešenú otázku takým spôsobom, ktorý je významný z hľadiska rozhodovacej činnosti súdov vôbec, t. j. má všeobecný dopad na prípady podobnej povahy. Z tohto hľadiska má rozhodnutie odvolacieho súdu zásadný význam z pravidla vtedy, ak rieši takú právnu otázku, ktorá judikatúrou vyšších súdov nebola riešená alebo výklad ktorej v judikatúre týchto súdov nie je ustálený, alebo ak odvolací súd posúdil určitú právnu otázku inak než je riešená v konštantnej judikatúre vyšších súdov a rozhodnutie odvolacieho súdu predstavuje v tomto smere odlišné riešenie tejto právnej otázky.

Napadnuté rozhodnutie a uplatňovaný nárok žalobcov, jeho právne posúdenie súdom prvého stupňa, odvolací súd nepovažoval za rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Súd prvého stupňa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách vo vzťahu k postúpeniu pohľadávky, splnenia zákonných podmienok pre postúpenie nesplatennej pohľadávky správne posúdil, s čím sa odvolací súd stotožnil.

Predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky na tretiu osobu môže byť len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktoré sa stali splatnými. Žalobca v konaní nepreukázal existenciu písomnej výzvy banky klientovi - žalovaným na splnenie peňažného záväzku, s ktorým boli žalovaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní, a preto dôvodom na zamietnutie žaloby bol nedostatok aktívnej

legitimácie žalobcu.

Vecná legitimácia je stav vyplývajúci z hmotného práva. Táto otázka posúdenia zákonných podmienok pre postúpenie pohľadávky z bankového úveru na iný subjekt bez bankového oprávnenia nie je otázkou, ktorá by bola odlišným spôsobom riešená v rozhodnutiach súdov. Zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky splatnej za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Z dôvodu, že tieto skutočnosti v predmetnej veci preukázané neboli, správne súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalobca nemá aktívnu legitimáciu na podanie žaloby, ani oprávnenie vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, lebo nie je oprávnený na vykonávanie bankovej činnosti.

Z tohto dôvodu odvolací súd nepripustil dovolanie v tejto veci, lebo zákonné podmienky na jeho pripustenie vyplývajúce z ust. § 238 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku splnené neboli.

Podľa ust. 224 ods. 1 a 4 Občianskeho súdneho poriadku, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Ak odvolací súd rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3, o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

O trovách odvolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvého stupňa, ktorý doposiaľ o trovách konania vo veci samej nerozhodol.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozsudku odvolanie nie je prípustné.